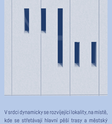

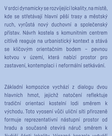

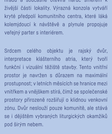

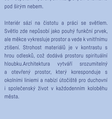

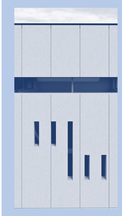

V srdci dynamicky se rozvíjející lokality, na místě, kde se střetávají hlavní pěší trasy a městský ruch, vyrůstá nový duchovní a společenský přístav. Nárin kostela s komunitním centrem cílově reaguje na urbanistický kontext a stává se klíčovým orientačním bodem – pevnou kotvou v území, která nabízí prostor pro zastavení, kontemplaci i neformální setkávání.

Základní kompozice vychází z dialogu dvou hlavních hmot, jejichž natočení reflektuje tradiční orientaci kostelní lodi směrem k východu. Tvar vysoké věže uložené ale přirozeně formuje reprezentativní nástupní prostor od hradu a současně otevírá náruč směrem k Zvalští části lokality. Výrazná konzola vytváří krytý předpolí komunitního centra, které láká kolemjdoucí k návštěvě a plynule propojuje veřejný parter s interiérem.

Srdcem celého objektu je rajský dvůr, interpretace klášterního atria, který tvoří funkční i vizuální těžiště stavby. Tento vnitřní prostor je navržen s důrazem na maximální prostupnost, v letních měsících se hranice mezi vnitřkem a vnějškem stírá, čímž se společenské prostory přirozeně rozšíří o krásnou venkovní zónu. Dvůr nabízí pocit komunity, ale stává se i důležitým vybraných liturgických okamžiků pod širým nebem.

Interiér sází na čistotu a práci se světlem. Světlo zde nepůsobí jako pouhý funkční prvek, ale měkce vykresluje prostor a vede k vnitřnímu ztišení. Strohost materiálů je v kontrastu s hrou odlesků, což dodává prostoru spirituální hloubku.Architektura vytvořil srozumitelný a otevřený prostor, který koresponduje s okolním liniarní a nabízí zločištění pro duchovní i společenský život v každodenním koloběhu města.

MARTA ŠTORKÁNOVÁ

diplomová práce LS 2025/26

prof. Ing. arch. Michal Hlaváček

A + S | Fb ČVUT v PRAZE

KOSTEL

MĚSTSKÁ ČÁST PODHRADÍ, MLADÁ BOLESLAV

Kostel navržený mimo pouze jako vzhledný prostor pro bohoslužby, ale jako místo, které bude žít se svou společností, které tvoří celou komunity a dává prostor pro setkávání v jeho nejrůznějších podobách. Nesnaží se na prvopočátku hledělavou, spočívá klavem, duchovním a postupný růst církevního společenství.

V dnešní době vzrostlá potřeba návratu k tělesnému. Lidé hledají místa, kde se mohou nejen dívat, ale i slyšet a dotýkat. Je tedy nemožné vytvořit prostory, které jsou architektonicky chladný i uvnitř moderní komunity, a které nabízí víc než jen místo pro rituál – místo, kde se lidé mohou setkávat, sdílet a cítit součástí. Jak vést ke zlomové zcela soundtrackovat a bržen společenstvím.

Chrám není chápán pouze jako budova, ale jako místo, které má schopnost vytvářet vztah mezi člověkem a vnitřní částí do duchovního prostoru a chrání prostředí, které často postrádá pevné body, se chrám stává místem orientace. Architektonické řešení vědomě pracuje s tímto archetypem: vytvářit pevné body, které pomáhají lidem se v něm orientovat, a zároveň nabízí pocit bezpečí a hranic.

Otevřené dispozice kostela tak reagují na proměnlivé potřeby komunity. Nejde o to navrhnout dokonalé místo, které bude vždy fungovat stejným způsobem, ale o to vytvořit prostředí, které bude schopné se přizpůsobit různým situacím a událostem. Kostel se tak stává živým organismem, který roste a mění se spolu s lidmi, kteří jej používají.

Objekt využívá prostou přechodu, který tvoří most mezi historickým centrem a novými částmi města. Prostřednictvím vertikály, práce se světlem, akustiky a materiálové upřímnosti je návštěvník motivován k zastavení a reflexi. Celkovým cílem bodem sakrální části návrhu je prostor pro liturgii. V tomto prostoru se snoubí tradiční symbolika s moderní kultura a vzdělávání, což vede k přirozenému utváření takto identity a soudržných vztahů.

Základní prostor naplňuje živá liturgie ve svém nejčistším a nejpůvodnějším smyslu. Jeho tvar je odvozen z půdorysu, který vede přirozeně ke středu, kde se nachází oltář. Prostřednictvím vertikálního světla, práce se světlem, akustiky a materiálové upřímnosti je návštěvník motivován k zastavení a reflexi. Celkovým cílem bodem sakrální části návrhu je prostor pro liturgii. V tomto prostoru se snoubí tradiční symbolika s moderní kultura a vzdělávání, což vede k přirozenému utváření takto identity a soudržných vztahů.

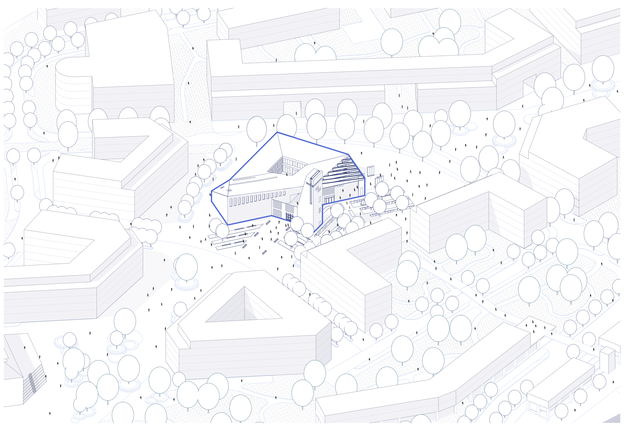

půdorys 1.NP

půdorys 2.NP

řez rajským dvorem

pohled severovýchodní

podélný řez skrz foyer

pohled severozápadní

podélný řez lodí kostela

pohled jihozápadní

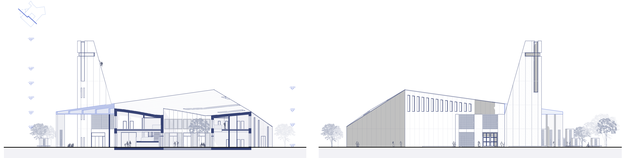

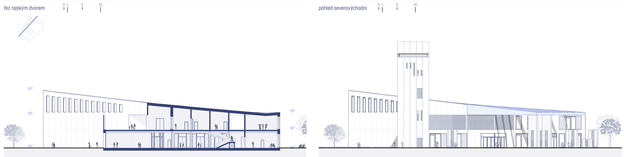

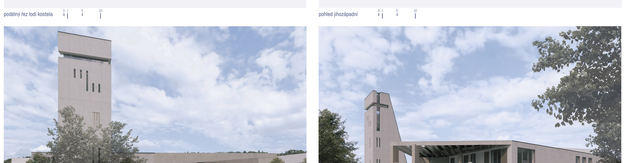

KRIŽ, jeden z nejčastějších symbolů křesťanství, se jasně propisuje do věže. Hmota kříže tyto nalezena od hmoty zvonice použitím "rekonečného" prostupu. Světlo tedy skrze kříž dopadá do dálí prostupovat z obou stran a forma v sobě nese zásadních dálí: ústřední Kristu. V méně nápadné verzi se kříž uplatňuje také ve zhárném vstupního portálu.

„I řekl Bůh: Buď světlo!" A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy." (Genesis 1, 2-4) Světlo a jeho působení je jedním z pilířů chrámu. Působí světlíky ve střešní konstrukci kopírují dráhu slunce během dne a spolu s bočními světlíky a použitím horního a druhotného osvětlení vytváří v interiéru lodi transcendentní atmosféru připomínající hvalbu Boží přítomnost.

Číslo 7 má v křesťanství své nezastupitelné místo. Za 6 dní stvořil Bůh svět a 7. den odpočinul. Na věži věže zvonice vede 6 schodišť a na plošině 7. podlaží člověk setrvá a odpočine a vzhledem do dálí skrz křížový otvor. Cestu vzhůru lemuje 7 žárovnových oltářů, které zvuk zvonů rozmístěn po okolí a zároveň vnáší hru světla do prostoru věže.

„Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec." (Zjevení Janovo 21, 6) Symbol nekonečna, kruh, se částečně uplatňuje v okruží (ve formě čtvercal) pobytové chodbě kolem rajského dvora v obou podlažích. Oko galerií se ochozi stává součástí spodního prostoru. Chodba tak nabízí možnost zažít a skrotit cestu kolekivu a stává se živým centrálním prostorem napojeným na rajský dvůr.

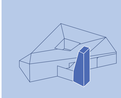

Kostely slouží už historicky mimo jiné jako orientační body v krajině, jako jasná dominanta prostoru, ke které vše v okolí tíhne. Stejně tomu je i v tomto případě. Váž zvonice tvoří výraznou dominantu území. Podhradí a stává se protivahou a rovnocenným partnerem mladoboleslavského hradu. Spolu tvoří zaokrouhlý linii celé lokality.

Hmota je výrazně ovlivněna gradací, která je aplikovaná tak, aby připomínala hlavní část budovy, tedy prostory nástěcí kostela. Gradovaná linie hlavní lodi vytváří zborcenou plochu střechy a přináší moderní interpretaci tradiční formy. V opačném směru stmě gradaje hmota zvonice. Pro pocit větší otevřenosti nástěnu dvora je okolní hmota snižována směrem dovnitř.

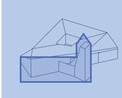

Archetypy kostela a v objektu interpretovaném souložením tvarosloví. Tradiční situetu rekonfiguralizuje výrazná asymetrie a dynamika gradující zborcené plochy. I přes toto pojetí zůstává podstata sakrální stavby jasně čitelná, čímž vzniká harmonie mezi historickou kontinuitou a odvážnou vizí budoucnosti, srozumitelná pro širokou veřejnost.

Komposice jasně rozlišuje mezi veřtikálou kostela a horizontálou komunitního centra. Přestože obou hmoty jasně definovány zůstávají funkčně propojeny v jeden celek. Návrh se zaměřuje na zohlednění klášterního rajského dvora s ambitem. Toto uspořádání kolem centrálního dvora vytváří klidné zázemí pro komunitu, aniž by narušovalo dominanci sakrálního prostoru.

Základním kamenem půdorysu chrámu je tradiční orientace kostelní lodi směrem k východu. Tato orientace k vycházejícímu slunci symbolizuje naději a vnáší prvotřesný duchovní řád. Natočení lodi vůči ose páší zdroj zároveň vytváří přirozené prostorový zájmu, který vnáší hravé vstup a posiluje význam chrámu jako pevného bodu v území.

Objekt funguje v území jako stavbu bod, který reaguje na křížení se hlavní páší trasy. Půdorys budovy přímo navazuje na tyto urbanistické linie a vrcholí ze k formování své hmoty. Hmota tak nejdříve jako bariéra, ale upevňuje hlavní přístupové cesty, kdyže se integruje do potřeby v okolním prostoru a nádstěnuky intuitivně navádí do svého nitra.

Natočení hmot lodi a zvonice definuje reprezentativní nástupní prostor respektující orientaci k hradu. Naopak ve směru Zvalští části kostelní hmota promítá hlavní vstup a posiluje význam chrámu jako pevného bodu v území.

Rajský dvůr tvoří střed celého objektu. Navrh klade důraz na maximální vizuální i fyzické propojení s interiérem, což zvlášť v letních měsících umožňuje přirozené rozšíření společenských prostor do venkovní zóny. Dvůr tak nabízí potenciál pro vytvoření skutečně otevřeného pod širým nebem, čímž propojuje duchovní a sekulární rovinu života komunity.

AKCENT SVĚTLA

„v střední části lodi v místě presbytáře a křtitelnice jsou navrženy světlíky pro vrcholnější směrové přímé osvětlení interiéru

„světlík nad křtitelnicí je osazen zasklením modré barvy a v kombinaci s průzvitnými vitrýmy podhledem vytváří ikusí porušení pod hladinu

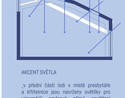

KOMBINOVANÉ DENNÍ OSVĚTLENÍ

„úzké otvory na severní straně zajišťují horní duhuní osvětlení

„světlíky zajišťují zdhumí a přímé osvětlení
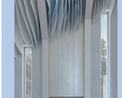
„osvětlovací otvory mezi chodbou, nosičilace možnosti a hlavní lodi kostela zajišťují druhotné osvětlení